

VASTAKOHTIA

Kirj. Helmi M—n.

Lämmintä, puhdasta, valoisaa
Kodinpiirissä heillä on.
Äiti lempivi lapsostaan—
Suo suloisen suutelon.

Lapsonen hymyillen katsahtaa
Äidin silmiin lempeisiin...
Rakas äiti! huudahtaa,
Olen onnellinen niin— —

Ole onnellinen lapseni,
Maa avoina aarteineen.
Sinulle pieni rakkaani—
Tähtesi kaikki teen...

Sun hymyysi herttaista
Oi! minä jumaloin...
Suojaan sua kukkaista,
Senhän tehdä voin. —

Puutteista tiedä et,
Puetan sun purppuraan.
Mitä konsaan haaveilet —
Sano kohta vaan...

Äiti lastaan pusertaa,
Niin onnellisna on.
Hymy kasvot kirkastaa...
Suo jälleen suutelon —

Pimeää, niin ahdasta.
Heille puute irvistää,
Ovelta ei kurkista,
Vieraaksi aivan jää...

Äiti onnetonna niin
Lapsijoukkoon katsahtaa.
Hiljaa vaipuu kyyneliin,
Kun rintaa ahdistaa.

Lapseni, te rakkahat
Kuolette kai kurjuuteen — —
Minulta voimat uupuvat,
Mitä, mitä teen...?

Huoli jäytää, musertaa
Vie viimeiset voimani,
Eikä turvaa, holhoajaa
Jää teille rakkaani.

Isän Tuoni otti jo
Vie pian minutkin.
Teillä oryon kohtalo
On e'essä kamalin.

Vaiva, kurjuus odottaa
Ja kolikko maailma,
Ei perintää parempaa
Ole köyhän lapsella....

Lokaan alas painetaan
Köyhien lapsoset.
Milloin heille annetaan
Edes ihmismäiset olot?

Nuoriso, kasvava, kuunnelkaa
Ottakaa onnen muru!
Tarmolla, toimella vaatikkaa
Poistakaa puute, suru.

HAUSKAA JOULUA PIKKU TOVE-
REILLE!

Taaskin on joulu, lasten juhla. Me
sosialistit vietämme joulua lasten päi-
vänä. Se vanha juhlapäivä, jota jo
muinaiset kansat viettivät valon, rau-
han, toveruuden ja hyvätähden juh-
lana, onkin teidän pienten sosialisti-
toverien päiviksi kaikista sopivin. Te,
nuoret ystävä, olette huomispäivän
kanssa, te olette valon kanssa. Kun
me vanhemmat toverit, me orjuuden
yön kanssa, olemme jättäneet tämän
maailman ja sen tehtävät teille, on
teillä olemassa lupaus siitä uudesta
valon ajasta, jolloin rauha ja tove-
ruus vallitsevat maailmassa rüston ja
taistelun sijasta.

Joulu on palaavan auringon juhla,
se on juhla siitä luonnon lupauksesta,
että vanha maa-emo tulee jälleen
lämpimäksi ja hedelmälliseksi, se on
juhla kirkkaiden kevätpäivien toi-
volle. Se on kuin sosialismin voiton
toivo, meidän aurinkomme voitto pi-

meiden valtojen yli. Sekin aurinko
nousee, sen terä jo helottaa itäisel-
lä taivaan rannalla ja pian se nousee
keskitäivaalle ja lämmittää koko
vihän ja vääryyden jäätämää mail-
maa.

Pienet venäläiset toverimme jo sa-
vat tuntea sosialismin auringon ensi
säteiden lämpöä. Vihollisten saarta-
ma ja vainoama Venäjä kaiken puut-
teenkin keskellä jakaa lapsilleensa par-
haintansa sivistyksessä ja ravinnossa.
Sosialistisen yhteiskunnan kalleimmat
aarteet ovat lapset. Heidän onni ja
hyvinvointi on kaikkien sosialistien
sydämenasia.

Te, pienet toverit, tulette olemaan
todistajina — ehkä tekijöinäkin siinä
kevätpäivän nousussa, jonka meidän
aurinkomme — sosialismi — kerran
luopi. Te snatte solmia sen kevään
kukkaista ensimmäiset seppeleet. Vaik-
ka meitä, teidän vanhempia tovereita
jäätävät vainon ja vihän pohja-
taulet, me tiedämme, että meidän au-
rinkomme nousee ja valon valtojen
voittoa juhli kerran kaikki kansat.
Me emme ehkä saa siitä kevästä o-
saksemme muuta kuin voiton ilon ja
levon taistelun jälkeen, mutta me
iloitsemme siitä, että te, pienet ystä-
vät, pääsette nauttimaan meidän
työmme hedelmistä.

Nauttikaa ja iloittakaa, pienet tove-
rit, tänä valon ja veljeyden juhliana.
Maija-täti.

FREDALE, MAN., CAN.

Tervehdän Lasten Osaston lukijoita.
Eipä ole tainnut ennen ollaakaan
täällä kirjettä Lasten Osastossa. Tä-
mä on uutisheetu. Täällä ovat olleet
ensimmäiset suomalaiset jo kolme vuot-
ta. Me muuttimme tänne kuukausi
sitten Beldenistä, N. Dakotasta, jos-
ta tuli tänne neljä perhettä samaan
aikaan, nim: J. Saari, H. Mäki, E.
Mäki ja W. Kuffali.

Ensin meitä tervehti talvi-ilmat
täällä, vaan nyt on jo taas kesästä.
Olemme juosseet ulkona metsää kat-
selemassa. Siellä löytyy aina joku
kuusikin ja ne ovat niin sieviä ja vi-
hreitä. Ei tarvitse ostaa joulukuusta
täällä. Ja kun lumi on sulanut lei-
koin pois näkyy olevan mansikan lei-
htiä vielä vihreinä, kun lumi tuli su-
lan maan päälle. Täällä on kalasia
järviä, joten saamme mennä kesällä
järvelle kalastamaan.

Täällä on meillä pienet asunnot.
Meidänkin kämpä on 16x14 jal-
kaa ja silti se tuntuu niin kodik-
kaalta kun siinä on isä ja äiti ja vel-
jet ja siskot, sekä välttämättömät
huonekalut.

Tuntuu ikävältä kun vanha koir-
amme Hero oli isältä karannut pois
vaunusta sillä aikaa kun isä oli ha-
kemassa kaupungilta ruokaa Bran-
donissa. Hero oli purrut nuoran
poikki ja mennyt.

Terveisiä Van Hookin ja Beldenin
pikku tovereille. Toivoisin että kir-
jotatte Lasten Osastoon.

Mabel Husa.

RAMPA-ANNIN ILMA

Oli kerran pieni tyttö, jolla ei ol-
lut isää ei veikkoa, ei siskon eikä
edes äitiä, eikä kukaan tiennyt ken-
enkä pikku tyttö hän oli. Rampa-
Anni oli hänet löytänyt asemahuo-
neesta, kun hän oli puolijon alkama
tullut sitä puhdistamaan.

Rampa-Annilla ei ollut isän siskon
eikä veikkoa, eikä isää eikä äitiä,
eikä edes pikku tyttöä tai poikaa.
Rampa-Anni oli kuitenkin aina hyvä
kaikille pienille lapsille. Hän osteli
heille hedelmiä ja makeisia. Jos po-
jat tappelivat keskenään, niin hän ei
koskaan torunut heitä, vaan sanoi:

Lasten Osasto

"Sillä lailla, pojat, tapelkaa kovasti
ettei tule riita". Jos pikku tytöt
riittelivät niin hän sanoi: "Sillä lai-
la, tytöt, riideltäkää kovasti ettei tar-
vitse tapella!" Ja vaikka pojat oli-
sivat kuinka tapelleet, niin kun
Rampa-Anni vain oli lähtien, niin ei
yksikään polka koskaan men-
nyt kotiinsa kantelemaan toisten pol-
kien päälle. Rampa-Anni oli heille
opettanut, että jos miehet hävlävät
sitten he eivät ikäi luonouttaan mail-
malle huutaa, — eivätkä oikeat ur-
hot, kun he voittavat, viitsi rikkin-
kukkomaista ylpeillä.

Tytöt taas tiesivät, että ei ole
kaunista että naiset tappelevat —
joskin he joskus joutuivat pieniin
knausteluihin leikeissä. Mutta tytöt
usein menivät Rampa-Annin luokse,
kun joutuivat keskenään riitelemään.
Rampa-Anni osasi aina selittää kaik-
ki riidat niin ettei kenessäkään ollut
enemmän syytä kun toisissa. Siksi
kaikki kylän pienet tytöt ja pojat pi-
tivät Rampa-Annia sellaisena yhtei-
senä äitinä. Mutta he eivät milloin-
kaan nimittäneet häntä äidiksi, eikä
äidiksi eikä mummoksi. Hän oli
vain Rampa-Anni.

Kun Rampa-Anni löysi sen pikku-
tytön jolla ei ollut isää, eikä äitiä,
eikä veikkoa eikä siskoa, niin hänen
oli hyvä mieli. Sillä Rampa-Anni oli
aina toivonut, että hän löytäisi jon-
kun pikku-tytön tai pojan, jonka hän
voisi pitää aivan omanaan.

Kun Rampa-Anni löysi tuon toivo-
mansa pikku-tytön, niin hänen oli
niin hyvä mieli, että hän itki ja nau-
roi yhtäaikaa. Ja sen pikku tytön
oli niin hyvä mieli, että kun Rampa-
Anni oli sille antanut maitoa ja otti
sen sylinsä, niin se painoi päänsä
Rampa-Annin rintaa vasten — aivan
kuin se olisi ollut hänen oma pikku
tyttönsä — ja nukkui, ja varmastikin
se näki oikein hauskoja unia, koska se
hymyili unissaan niinkuin se olisi
ollut maailman onnellisin prinsessa.

Sillä aikaa kun pikku tyttö nuk-
kui, Rampa-Anni pesi ja silitti sen
vaatteet. Sitten kun se heräsi, hän
kylvetti sen ja puki puhtaisiin vaat-
teisiin, kampasi sen hiukset ja lait-
toi suure npuanasen rusetin sen hiuk-
siin. Rampa-Annin pikkutyttö oli
kaikkien mielestä maailman herttai-
sin pikkutyttö. Kaikki äidit olisivat
tahtoneet hänet omaksi työkseen,
ja kaikki pikkutyöt ja pojat olisivat
tahtoneet hänet omaksi pikkusisarok-
seen. Mutta Rampa-Anni ei antanut
häntä kenellekään.

Sitten kaikki kysyivät mikä sen
pikku tytön nimi on. Eikä Rampa-
Anni tiennyt mikä hänen pikkutyttö-
nensä nimi on — eikä pikku tyttö
itsekään voinut sitä sanoa. Sitten
Rampa-Anni päätti kutsua häntä pik-
ku-Anniksi, mutta ei hän silti pitä-
nyt oikein Anni-nimestä. Vihdoin
erään toisen pikkutytön äiti sanoi
"Ilman" olevan kaikista sopivamman
nimen Rampa-Annin tyttölle, koska
kukaan ei tiennyt mistä hän oli tul-
lut asemahuoneen suureen kylmään
odotussaliin.

— Hän on aivan kuin olisi ilmasta
pudonnut — tuumivat, ja niin Ram-
pa-Annin pikkutyttö nimettiin Il-
maksiksi.

Sitten kaikki etsivät omien pikku
tyttärensä vaatteita, jotka olivat
tulleet Ilman pieniksi ja lähettivät ne
Rampa-Annin Ilmalle. Ja Ilma sai
hikojaakin vaatteita.

Vaikka kaikki äidit ja pikku tytöt
ja pojat olisivat tahtoneet ilman
heidän kotiinsa, niin he silti olivat
iloisia siitä, että Rampa-Annillakin
oli oma pikku tyttö.

Ilma oliikin oikein hauska leikki-
toveri, vaikka hän joskus suuttui ja
heittelee leikkikalut minne vain — ja

MIINAN MARJAT

Miina ananusin askeleensa
ahon laitahan johti.
Siellä marjain punaset posket
Miinalle vastaan hohti.

Miina se hyppi, juoksi ja nyppi,
marjoilla koppansa täytti.
Isännän tytär kun vastaan tuli
sille hän koppansa näytti.

Isännän tytär se ilkamoi,
että marjat ei ole teidän,
vaikkapa Miina ne poimikin,
mutti "ne kasvavat aholla mei-
dän."

"Muitten on marjat, muitten on
karjat,
mulla vain kalliokankaat.
Toisille paistaa kesäinen päivä,
mulle vain sadetta antaa."

Tuostapa juurtui tulikukka
Miina-tytön rintaan,
se ainoa aarteens' elämässä,
sitä vaihda ei kullan hintaan.

Vielä ne kypsyy Miinan marjat,
kansa koittaa köyhään kesä,
kun poissa on rikkaitten raja-
aidat
ja kaikilla yhteinen pesä.
Maija.

Joskus löikän toisia lapsia. Mutta
kukaan ei suuttanut hänele — sillä
hän oli pieni eikä ymmärtänyt pa-
remmin.

Mutta kun koulu alkoi, niin Ilman
täytyi oppia leikkimään yksin — sil-
lä kaikkien hänen leikkiveriensä
täytyi mennä kouluun. Ilman oli
kovin ikävä. Häntä harmitti kun ei
voinut myös mennä kouluun.

Mutta Rampa-Anni oli kekseliäs äi-
ti. Eräänä aamuna kun Ilma itki
kun ei ollut kenenkä kanssa leikkiä,
niin hän kysyi Ilmalta jos hän on
sokea. Ilma ei tiennyt mitkä sokea
on. Sitten Rampa-Anni selitti, että
sokea on sellainen ihminen, joka ei
näe mitään. Mutta Ilma sanoi näke-
vänsä Annin, pöydän, uunin, silitys-
laudan ja pesuvannat. Hän ei siis
ollut sokea.

— Kyllä sinä varmasti olet, koska
et näe sitä pikku tyttöä, joka on
tullut sinun kansasi leikkimään ko-
ko päiväksi — sanoi Rampa-Anni.

— Sano, missä se on. Minä täh-
den leikkiä sen kanssa.

— Aivan sinun vieressäsi, sanoi
Rampa-Anni.

Mutta vaikka Ilma aukasi suuret
siniset silmänsä niin suuriksi kuin
hän voi, ja katseli edes ja taakse
ja molempiin sivuilleen, niin hän ei
nähty mitään pikkusta tyttöä —
ja hän oli vähällä ruveta itkemään
kun luuli tulleensa sokeaksi.

Sitten Rampa-Anni käski hänen
katsoa lattialle. Ja oitis Ilma alkoi
nauraa niin että Rampa-Anninkin
alkoi naurattaa ja sitten he nauroi-
vat yhdessä. He aina nauroivat yh-
dessä, mutta he myöskin itkivät
yhdessä.

Mutta tiedätekös mikä tuo Ilman

(Jatkoo yhdenneljänstä sivulla)

ORVOLLE

Kirj. Fanny Wirtanen.

Et ilman sä lempeä olla voi,
sinun äitisi oli niin hellä.
Sinä kaipaat lempeä, lämpöä, oi,
ja lemnessä lämmitellä.
Sinut vihurit vieraille rannoille vei,
vilu siellä on värjötellä.
Paha maailma rintasi lumihin loi,
suru on sinun sydämellä.

Oot lapsi sä heidän heinäkuun,
sinä kaipaat kirkasta säätä.
Et kestä sä iäva ilkkuvan suun,
et karahan katseen jäätä.
Sinä lemmit laulua laakson puun
ja tunturin tuulispuutää.